

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 32

гр. София, 17.01.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на тринадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Снежана Душкова

Членове: Иван Стойчев
Карамфила Тодорова

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
в присъствието на прокурора Апелативна прокуратура - София П. Ем. П.
като разгледа докладваното от Карамфила Тодорова Въззивно частно
наказателно дело № 20211000601323 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 440 НПК вр. глава 22- ра НПК.

Образувано е по жалба на процесуалния представител на началника на Затвора гр. *** срещу определение от 08.11.2021г. на Софийски градски съд, наказателно отделение, 28 състав, постановено по нчд № 4116/21, с което съдът е освободил предсрочно условно осъдения Б. Ц. В. от изтърпяване на остатъка от наказанието му наложено по нчд № 2656/2019 на СГС. Определил на основание чл. 70, ал. 6 НК изпитателен срок в размер на 3 години, 3 месеца и 23 дни.

Представителят на началника на затвора счита определението за неправилно, необосновано и немотивирано. Възразява срещу извода на съда, че са налице доказателства за поправяне на лицето. Представа подробни аргументи в подкрепа на жалбата, че освобождаването е възможност, а не задължителност, че поправянето следва да е реално, а не само привидно да са покрити критериите на закона. Заявява, че съдът едностранчиво е съобразил само част от доказателствата, а игнорирал друга, че макар като неединствен аргумент, следва да се отчетат характерът и тежестта на извършеното нарушение, именно въз основа на които се изготвят и оценките по чл. 155 и чл. 156 ЗИНЗС, че целите на наказанието по чл. 36 НК не са изпълнени. Моли обжалваното определение да се отмени.

Съдът по реда на чл. 345, ал.1, пр.2 НПК, доколкото намери това за необходимо, разгледа делото в публично заседание със събиране на нови доказателства.

В съдебно заседание представителят на началника на затвора поддържа жалбата, моли определението да се отмени. Заявява, че становището на началника на затвора за освобождаване на осъденото лице продължава да е отрицателно. Релевира, че целите и задачите заложили в присъдата не са изпълнени докрай и че оценката на риска от рецидив не била намалена в достатъчна степен. Налице бил и значителен остатък от наказанието. Осъденият отскоро изтърпявал наказанието в обществено открит тип, поради което не е имало достатъчно време за съставяне на мотивирано становище за поведението му при тези условия.

Защитникът на осъдения пледира за потвърждаване на определението. Счита го за

правилно и обосновано. Намира, че осъденият се е доказал като добросъвестен и лоялен към задълженията си гражданин. За това говорело и доверието, гласувано му от началника на затвора да управлява служебни автомобили. Спира се и на разминаването между положителните сведения, които началникът на затвора дава и крайното му становище осъденият да не се освобождава.

Осъденият в лична защита се присъединява към защитника си.

Представителят на Софийска апелативна прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата. Счита определението за правилно и законосъобразно. Релевира, че представените за осъдения факти за пребиваването в затвора са изцяло в негова полза. И от новопостъпилите материали за престоя на осъдения в затвор в Република Хърватия се извеждало, че той е имал добро поведение.

В последна дума осъденият моли да бъде предсрочно освободен.

Софийски апелативен съд, като се съобрази с доводите на жалбата, на страните в публичното заседание и доказателствата по делото, прие следното:

Жалбата е в срок и допустима за разглеждане, по същество е неоснователна.

Определението е правилно и следва да бъде потвърдено.

Първоинстанционният съд обосновано е съобразил, че Б. Ц. В. е постъпил в Затвора *** на 11.06.2019г., когато спрямо него с начало 14.02.2020г. е започнало да се изпълнява наказание „лишаване от свобода“ от осем години и девет месеца, определено по нчд №2656/2019г. на Софийски градски съд.

С определение № 4520/18.11.2019г., в сила от 11.02.2020г., по цитираното дело, СГС е приел за изпълнение присъда на № Kov-Us-8/2017-55 на Областен съд в Осиек, Република Хърватия, с която българският гражданин Б. Ц. В. е осъден на лишаване от свобода за срок от 8 години и 9 месеца за престъпление по чл. 329, ал.1, т. 4 вр. чл. 190, ал. 1 и 2 НК на РХърватия, а именно престъпно сдружаване с цел неразрешено притежание, производство и трафик на наркотици, съответстващо на престъпление по чл. 242, ал. 1, б. „ж“ НК на РБългария.

От фактите на присъдата се извежда, че осъденият В., от началото на 2016г. до 29.10.2016г. на граничен прелез за международен транспорт на пътници и стока, заедно с други свързани лица е внесъл наркотични вещества на територията на РХърватия в големи количества – 44,316 кг хероин и 490, 79 гр. 0,2% хероин и 56% носкапин.

Към дата на съдебното заседание на въззивния съд – 13.01.2022г., осъденият е изтърпял от наказанието: фактически – 5 години, 2 месеца и 14 дни, от работа – 6 месеца и 21 дни, всичко – 5 години, 9 месеца и 5 дни, с остатък – 2 години, 11 месеца и 25 дни.

С това се установява, дори на по – голямо основание, установеното и от първия съд, че осъденият е изтърпял фактически повече от половината от наложеното му наказание, която половина е в размер 4 години, 4 месеца и 15 дни. С това се обуславя наличието на първото условие на закона по чл. 70, ал.1 НК за предсрочно условно освобождаване.

Първостепенният съд е приел, че се обуславя и второто условие - че осъденият е дал доказателства за своето поправяне. За да обоснове този извод, съдът е съобразил, че от материалите от затворническото досие за осъдения се извеждат само положителни обстоятелства по смисъла на чл. 439а, ал.1 НПК, а именно: той не е допускал нарушения на дисциплината, не е наказван, напротив – награждаван е за добро поведение, работил е, държал се е с уважение към служителите на затвора. Съдът е съобразил и актуалната оценка на риска от рецидив – 20 т., снижена от 25 т., която е ниска стойност. Всичко това е приел като реално поправяне на осъдения в резултат на изпълнението на плана на присъдата. Не се е съгласил, че само краткият престой на лишения от свобода в условията на общжитието от открит тип може да е аргумент срещу предсрочното освобождаване и е отрекъл този

критерий да е сред основанията на закона, които подлежат на преценка.

Въззивният съд се съгласява с така изложените доводи.

Допълнително от материалите по делото въззивният съд установи, че съгласно становището на ВПД началник сектор на ЗО „Кремиковци“ от 01.10.2021г. рискът при осъдения от сериозни вреди и за обществото е нисък в охраняема среда. За самия него и за служителите рискът от вреди е нисък. Осъденият е изтърпявал наказанието при първоначален строг режим, променен на общ от 23.07.2021г. Прекатегоризиран е от затворническото общежитие от закрит в открит тип съгласно заповед № 61 от 13.09.2021г. на Началника на Затвора ***. Осъденият се справя добре с трудовите си задължения, отнася се към труда с отговорност и изпълнителност. Няма нарушения на трудовата дисциплина. Прогнозите за бъдещата му ресоциализация са добри. Преместването на осъдения от затворническо общежитие закрит тип в такова от открит тип е пряко и непосредствено приложение на прогресивната система. В условията на общежитие от открит тип той ще има възможност да се ресоциализира плавно.

Изложеното се извежда и от доклад на ИСДВР, който освен това допълва, че за осъдения липсват данни за агресивно и враждебно поведение, че сред наградите му фигурира и „свиждане“ с близките извън затворническото общежитие за срок от 8 часа, след което осъденият се е завърнал без нарушения на реда и режимните изисквания, че кризисни интервенции спрямо него не са осъществявани.

В резултат на събраните от въззивния съд нови писмени доказателства се установява следното: в допълнителен доклад на ИСДВР за лишения от свобода от 20.12.2021г. се уточнява, че при следваща атестация на риска от рецидив вследствие на корекционна дейност с лишения от свобода В. е налице позитивен напредък в зоната „Умения за мислене“ от 6 на 3 т., поради което тя не е гранична. Оценено е, че В. правилно дефинира и разпознава проблемите си, полага усилия да ги разрешава успешно, отсъстват импулсивни прояви по време на изтърпяване на наказанието. От допълнително становище на ВПД НС ЗОЗТ от 20.12.2021г. като цяло се повтарят вече изложените констатации за поведението на осъдения в затвора. Продължава обаче да се поддържа, че корекционната дейност следва да продължи в условията на затворническо общежитие от открит тип с оглед скорошното преместване в тези условия, поради което не са събрани достатъчно данни за поведението на осъдения.

Също така от приобщените по делото преписи от материали от нчд №2656/2019 на СГС, самите те изпратени от съдебните власти на РХърватия с оглед трансфера на осъдения в България, се установява, че той е бил задържан в арест на територията на Хърватия от 29 октомври 2016г., а от 25.05.2018 г. е започнал да търпи наказание в Затвора ***, откъдето е освободен на 10.06.2019г. с оглед предстоящия трансфер в затвор в България,

По време на престоя си в затвора в Хърватия осъденият е работил като дърворезбар в работилница по трудотерапия. В съответствие с оценката на работоспособността му е имал установено ниво на успеваемост при програмата за изпълнение на наказанието – „удовлетворява“. Свободното си време прекарвал занимавайки се със спорт и гледане на телевизия.

При така изложеното и въззивната инстанция, подобно на първата, извежда, че главното съображение на администрацията на затвора срещу предсрочното освобождаване на осъдения е краткият му престой в условията на затворническо общежитие от открит тип – от месец септември 2021г. до настоящия момент, съответно - липсата на достатъчно данни за поведението му в такива условия.

Споделя се напълно разбирането на първата инстанция, че наведената от администрацията на затвора необходимост от по – нататъшно наблюдение на осъдения в условията на затворническо общежитие от открит тип не може да отрече, че вече са налице доказателства за неговото поправяне. Релевираните от администрацията доводи не са

свързани с това, че доказателства за поправяне на осъдения липсват, а с това, че те следва да бъдат разширени от данни за поведението му в условията на общежитие открит тип. С това като че ли се пренебрегват в голяма степен реалните постижения на лишения от свобода и се настоява за нови, респективно, за затвърждаване на вече наличните. Споделя се виждането на първата инстанция, че администрацията на затвора чрез поставяне на нови изисквания към вече установения напредък на осъдения, към който по същество няма претенции и не обосновава дефицити, нито някаква негова нестабилност, но настоява да бъде проверен при нови условия, на практика става свръхвизискателна и завишава критериите на закона.

Вярно е, че осъденият може да се счита наскоро преместен в открит тип общежитие. Но такова преместване няма стриктно отношение към доказателствата за поправяне, каквито се извеждат от цялостния престой в пенитенциарни условия. Не следва да се игнорира, че на практика осъденият В. изтърпява наказание лишаване от свобода не от 14.02.2020г, откогато формално започва изпълнението му в затвора ***, а от 25.05.2018г. до 10.06.2019г., макар в затвор в РХърватия, и който период от една година не следва да се заличава от цялостното поправително въздействие на пенитенциарния престой. Както вече се описа, поведението на осъдения и в затвора Хърватия е било добро. Той е работел и спортувал. За него не са представени укорителни данни.

При така изложеното, въззивният съд намира, че изводът на първостепенния за наличието и на второто условие на чл. 70, ал.1 НК е верен.

Остатъкът от наказанието действително по абсолютната си стойност не е малък. Но с оглед нормата на чл. 70, ал.1 НК само той не може да обоснове отказ от предсрочно освобождаване. След като законът предвижда като достатъчен праг една втора от наказанието, остатъкът, дори значителен, не се явява определящ. Установено е и в закона /чл. 439а, ал. 3 НПК/, че само размерът на остатъка не може да е аргумент срещу приложението на чл. 70 НК, а трябва да се изследва цялостното поведение на лицето. За това, че само размерът на неизтърпяната част от наказанието не следва да е единствен критерий за прилагане чл. 70 НК е и отдавна установената съдебна практика, вкл. Постановление № 7 от 27.06.1975 г., Пленум на ВС.

С оглед всички данни за личността на лишения от свобода няма основания да се приеме, че размерът на остатъка от наказанието се явява рисков компонент на освобождаването. Той няма значението да компроментира или разколебава вече показаното от осъдения поправяне, нито го поставя под съмнение до такава

степен, че да служи за пречка.

Изводът не се променя и само поради тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено. Доколкото за осъдения са налице доказателства за последователно добро поведение, за прояви на отговорност във всички дейности, за ниски стойности на риска от рецидив, за добри прогнози за ресоциализация и за отпадане на граничността на показателите за умения за мислене, указващи на цялостна позитивна промяна и поправяне, това, че е осъден за тежко и по предмета си престъпление не може да е основание за продължаване на пенитенциарния престой.

Мотивиран от изложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 08.11.2021г. на Софийски градски съд, наказателно отделение, 28 състав, постановено по нчд № 4116/21, с което съдът е освободил предсрочно

условно осъдения Б. Ц. В. от изтърпяване на остатъка от наказанието наложено по нчд № 2656/2019 на СГС и с което е определил на основание чл. 70, ал. 6 НК изпитателен срок към датата на постановяване на определението – 3 години, 3 месеца и 23 дни.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____